

متن پرسش

بسمه تعالی، سلام علیکم: (ظهور برزخی در امتداد ظهور زمینی) مگر نه این که الدنیا مزرعة الآخرة؟ و مگر نه این که پیامبر خاتم علم را فریضه جهانی دانسته؟ ولو با عزیمت به دور دستها؟ که فرمود: اطلبوا العلم و لو بالصین. و مگر نه این که محصول زراعت دنیا همان علميست که زوال پذیر نیست و تا ابدیت پابرجاست و روشنی بخش راه؟ اما این زارعان!، اینان که آمده اند توشه ای برچینند...، همانا دانه شان، سخن قرآن و عترت است که هرکدام به قدر و زعم خود آنها را در دل زمین خود می‌نگارند. آیا نه چنین است که هر که زمین وجود خود را با میل و علاقه، همت و تلاش، استعداد و توان می‌گستراند و به همان قدر از دانه های سر از خاک برآورده، توشه برمی‌چیند؟ و آیا نه چنین است که هر که با هر میزان از میل و توان و همت در زمین به همانقدر در برزخ حاضر است؟ که لنگ لنگان در زمین، لنگ لنگان در برزخ اند... غرض آنکه؛ ۱. آیا به هر مقدار از اراده و همت و امید داشته باشی، در امتداد همان میزان در عوالم بعد روبه صعودی؟ ۲. با توجه به جایگاه رفیع علم دینی که در روایات متعددی به این مضمون که یک عالم به از هزار عابد است، آیا هرقدر در علوم دینی حوزهی، استعداد و توان، همت و اراده، امید و علاقه داشته باشی، نشانه از سعه ی وجودی است که نشان می‌دهد حقیقتمان چقدر است و چند مرده حلاج؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. به این مژده الهی بیندیشید که حضرت پروردگاران می‌فرمایند: «... وَ لَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ» آن کس را که در مسیر دینداری همچنان جلو و جلوتر رود را پاداشی هست در حدّ عالی‌ترین شکل آن نحوه حضوری که او به دنبال آن بوده است. و این‌جا است که انسان با صبر و پایداری با آن عالی‌ترین‌ها روبرو می‌شود. ۲. در موضوع علوم دینی و حوزوی مهم، طریقت است که در بستر فرهنگ حوزوی، انسان می‌تواند به عمق موضوعات انسانی و الهی برسد برعکس نظام جدید آموزشی که عموماً نمایی از موضوعات را با مخاطبان در میان می‌گذارد. موفق باشید